

der tro at kunne se en Frelse i en anerkjendt neutral Stilling for vort Land. Jeg for min Person ønsker Intet hellere, end at en saadan ogsaa maa kunne komme os tilgode; men det er mig klart, at for at bede om en saadan Neutralitet, maa først to store Betingelser være opfyldte. Den ene er en politisk, og den hænger sammen med, at vi ikke frivillig af os selv kunne opgive Saabet om, at det Løfte, der er givet os om Tilbagevenden af vore danske Brødre i Slesvig, maa blive velvilligt og imødekommende indfriet, saa at der kan blive Tale om, at det er et noget større Territorium end vort nuværende, for hvilket Danmark beder om en anerkjendt Neutralitet. Men den anden lige saa nødvendige Betingelse derfor er, at naar Danmark beder Stormagterne og de andre Magter om Neutralitet, det da ikke staar som en forsvarsløs Rigger, der modtager det, som en Rigger modtager en Naadegave, men at det virkelig staar som et Folk, der baade besidder Villie og Evne til at forsvare den Neutralitet, hvorom det anbrager. Det er altsaa efter min Opfattelse Maalet for vort Forsvarsvæsen, at det skal være saaledes, at ikke dødbringende Slag kan rettes mod os, uden at der først er overvundet saa store Vanskeligheder, at man vil betænke sig ti Gange, inden man gjør det. Det er ganske vist, at nogen absolut Sikkerhed naaer man ikke; men er man gaaet den Vej, jeg nævnte, har man gjort de Foranstaltninger, som jeg antydede, saa har man gjort sit Mulige, og saa kan man forøvrigt med Tryghed lægge det i Guds Haand, hvorledes Udgangen skal blive.

Det var det første Spørgsmaal, hvad Maalet for vort Forsvarsvæsen burde være. Jeg har ogsaa, mine Herrer, en bestemt Opfattelse om de Midler, der behøves for at naae dette Maal, og en bestemt Opfattelse om, hvorledes disse Midler bør anvendes. Jeg har vel igaar hørt, at der af et æret Medlem blev udtalt en Anerkjendelse af en Forsvarsplan, som var indbragt her i Salen af en tidligere Krigsminister, General Naasløff; det glæder mig meget at høre denne Anerkjendelse. Jeg har staaet den paagjældende Mand saa nær, at jeg har haadt Leilighed til at kende hans Anskuelse om Forsvarsvæsenet. Det var mig ganske vist ikke bekjendt, at hans Udtalelser ere komne frem netop paa den Maade, som der blev nævnt af det ærede Medlem; men det har været mig en stor Tilfredsstillelse at høre, at han netop har præciseret et Standpunkt, der gaar ud paa at have Sjælland som Landets naturlige Fæstning, hvis Ryster vi ogsaa skulle forsvare, og hvis omliggende Farvande vi skulle søge at have saa længe som mulig. Det har glædet mig ganske overordentlig, fordi jeg derfor ogsaa tør haabe, at det ærede Medlem vil slutte sig til min Anskuelse, da de Ord, han her sagde, netop er de samme, som jeg ifjor og for to Aar siden ikke mindre end 4 Gange

havde den Ære at udtale for det høie Thing. Det er General Naasløffs som alle senere Krigsministres Anskuelse, at Sjælland er Landets naturlige Fæstning. Jeg veed, at han havde Leilighed til overfor det høie Thing at berøre en enkelt Sag vedrørende denne Forsvarsplan. Han troede det dengang ikke hensigtsmæssigt at fremlægge alle de Forslag, som han ansaa nødvendige til sin Plans Gjennemførelse; men han havde Leilighed til at fremsætte Forslag om et enkelt Punkt, nemlig om at støtte Forsvaret i vore Farvande ved Hjælp af en Forbindelse, som han søgte naaet mellem de Skibe, som opererede i Store Bølt og dem, der opererede i Sundet, nemlig gennem Ørnsund, en Tanke, der igrigt senere har maattet opgives, fordi det ikke har viist sig muligt at gjennemføre den, naar man skulde have Skibe, der havde de andre Egenskaber, som ere nødvendige. Jeg for mit Vedkommende er saa fuldstændig enig deri, at Spørgsmaalet om en forstandig Anvendelse af vore Forsvarsmidler med Nødvendighed leder hen til disses Concentring. Jeg tilstaar, at jeg er enig deri, at Sjælland er vor naturlige Fæstning, og at Flaaden har den store Opgave at have Forbindelsen paa Havet, men ikke i den Betydning, som det blev citeret af det ærede Medlem, der talte om „det forkladne Hav, de Danstes Bei til Ros og Magt“. Havet vil vel altid være den danske Matroses Bei til Ros; men det kan ikke nytte Noget at støtte sig til Ord, som ere nævnte for 100 Aar siden om Forhold, der fandt Sted for 200 Aar siden, da det forkladne Hav, hvor vore Krigsskibe gik, strakte sig fra Nordkap langs Norges Kyst og ind i Østersøen og tilbøls endogsaa videre. Det Hav, som det nu nærmest interesserer os at faae indbraget i Forsvaret, er vore egne Farvande, dem, hvormed vore Provindser forbindes, og det er dem, som skal hævdes, og vore Krigsskibe maa derfor indrettes saaledes, som det fordres for Kamp og Forsvar af disse Farvande. Jeg skal kortelig endnu fremhæve, hvad jeg skjønner nødvendigt for at naae det Maal for Forsvaret, som jeg har nævnt, Noget, som jeg igrigt allerede tidligere har udviklet. Det er en Hær, omtrent af Størrelse som den nuværende, og med Hensyn til hvilken de Mangler, der findes ved den nuværende Ordning, rettes nu, da der gives en passende Leilighed dertil ved den forestaaende Revision. Det er en Flaade, som er egnet til at kæmpe i vore Farvande, og som har en saadan Styrke og saadanne Støttepunkter, at den ikke alene behøver at blive i Sundet, men ogsaa kan tage Storebølt og de øvrige Farvande, som knytte vore Provindser sammen, idetmindste delvis under sit Herredømme. Jeg har udvillet for dem, at dertil behøves en Udvidelse af vor Befæstning imod Spiden af Rjøbenhavn, og jeg har endvidere udviklet for dem, at efter min Opfattelse desangaaende behøves der en Landbefæstning om Rjøbenhavn, som er Rebut for den store